

Amikor választani kell

Dédnagyapám, Ritter Ádám peterdi kovácmester volt. A saját bőrén Budapesten tapasztalta meg először, milyen is a totális háború. Korábban a tüzérek mellett szolgált kovácsként, az ostrom alatt azonban már neki is fegyvert kellett fognia. A Buda körül bezáruló ostromgyűrű híre egy színházban érte, ahol bajtársaival bársonyfüggönyökből készítették maguknak a kapcát, hogy ne fagyjanak halálra.

A szovjetek már elfoglalták a Széll Kálmán teret, és a Várhegyért folyt a harc, amikor bajtársaival elhatározták a szakaszvezető zászlósuk vezetésével, hogy átállnak a szovjetekhez. A csapatból egyedül dédnagyapám tudott németül, így rá hárult a feladat, hogy elterelje az SS-tisztek figyelmét. Amíg ő sváb dialektusával lőszert kért a németektől, társai elkezdtek átkúszni a frontvonalon. Dédnagyapám amint tudta, követte őket. A manővert hamarosan mindkét oldalon felfedezték, és két oldalról kezdték el lőni a csapatukat. Isten, a sors vagy talán a véletlen folytán, de dédnagyapám épségben átjutott a szovjetek oldalára.

Az életben maradt katonák választhattak, hogy folytatják-e a harcot a frissen alakuló Magyar Néphadsereg kötelékében, vagy hadifogságba kerülnek. A 30 év alattiaknak nem volt ilyen lehetősége, őket automatikusan a harcoló alakulatokhoz osztották. Dédnagyapám 31 éves volt, és a szibériai hadifogságot választotta. Nem akart honfitársai ellen harcolni, és a háborúból is elege volt. Számára így 1945. február 6-án ért véget a világháború. Fogolyként, de élve.